

Skötaren Kent med de varma ögonen 5

När min älskade mamma med de iskalla fiskögonen sparkade upp mig ur sängen på morgonen och hällde en hink isvatten över mig samtidigt som hon befallde mig att vara stark och glad, då fattade jag hur älskad och privilegierad jag var. Det var julafton och min högt aktade pappa skrubbad mig med en stålborste mellan skinkorna. Jag var 12 år gammal och starkast och modigast i klassen och stängde in mindre barn i brunnar tills de blev tokiga och bad om nåd. Mina älskade föräldrar har präntat in i mig att den starke i samhället har full rätt att förtrycka de som är svaga och ynkliga. Det är härligt att vara starkast och plåga de mindre barnen. Det är naturens lag. Julafton fortsatte med att jag fick stå i skamvrån i 3 timmar för att jag var så dum, ful och värdelös. Mamma och pappa var höga på stesolid och vodka och hela havet stormade. Gästerna sprutades ned med högtryckstvätt. Maten stod och brann på spisen och mamma och pappa skrattade. Annars så tycker jag att det var en fin jul. Fin stämning. Mina föräldrar dansade nakna i trädgården. De var satanister. Hela kåken brann ned och de skyllde allt på mig och min lillasyster Svarta Sara som levde inlåst i källaren. Jag hamnade på ett LVU-hem där vi alla gick på den underbara mixen heroin och kokain. Det ska vara härligt att vara människa.

Jag är 58 år nu, hemlös och psykiskt sjuk och det är ett under att jag fortfarande lever. Jag har dödat 9 personer i mitt liv. Det är ingen som bråkar med mig. Alla har väl rätt att bli älskade? Jag älskar mina föräldrar men hatar mig själv för att jag är så svag och ynkelig. Hur jag än beter mig så är jag bara en obetydlig liten skit utan existensberättigande. Läkaren på Psyk Avdelning 2 betraktar mig med sina iskalla fiskögon och jag vet vad hon tänker angående mig och mitt miserabla liv. På avdelningen kan jag alla fall vila upp mig några veckor och komma upp på banan igen. Skötaren Kent med de varma ögonen jobbar ikväll och vi sitter och pratar om Dostojevskij. Han är ett ljus och ett element Kent. Jag blir glad på grund av honom. Han lägger sin själ och sitt hjärta i sitt arbete. Inte all personal gör det. Det är märkligt att människor helt utan medkänsla väljer att jobba med människor. Så högt mörkertal på psykisk ohälsa i landet. Så många vilsna och förvirrade individer som går omkring och spelar tvärsäkra och välmående.

Jag ser igenom dem och det är därför jag är så fruktad och hatad. Jag försöker sova i dubbla sovsäckar under en presenning på Stora Holmen i Örebro. Systembolaget öppnar klockan 10. Henke och Karin har fixat heroin.

Vi hänger vid konstverket "likkistan" på stortorget. Varför tar jag inte livet av mig? Polarna. Skötaren Kent med de varma ögonen på avdelning 2.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten